

ningens enkelte Bestemmelser, som det ærede Medlem er.

Krieger: Jeg vil blot ganske kort, hvad det første Punkt angaar, hvare, at dersom virkelig den Fremmede, som opholdt sig her i Landet, med Hensyn til sin personlige Sikkerhed var i den samme Stilling som den Danske — jeg bruger dette præcise og konkrete Udtryk —, saa var det jo dermed givet, at han ikke kunde udvise, thi det hører med til den Danstes første Rettigheder, at ingen Minister kan jage ham ud af Landet. Saafraat altsaa det ærede Medlem erkjender, at Spørgsmaalet er et Spørgsmaal for sig, som kræver en særegen Undersøgelse, saa ses det jo allerede deraf, at dette Spørgsmaal ikke kan afgjøres ved den almindelige Sætning. Det er kun det, som jeg vilde fremhæve, thi det Slags Spørgsmaal i Almindelighed trænge til en nærmere Overveelse, men en saadan ligger jo udenfor Behandlingen af nærværende Lovforslag. Hvad det andet Punkt angaar, da beder jeg det ærede Medlem at lægge Mærke til, at jeg ikke har talt om nogen enkelt Lov, som indeholdt en saadan Hjemmel. Jeg har ikke havt Leilighed til at undersøge dette Spørgsmaal, og jeg tør derfor ikke sige, om der findes en eller anden Lovparagraf, som giver udtrykkelige Bestemmelser herom eller ikke, men det er ogsaa ligegyldigt, thi der er mange Tilfælde, hvor denne Retssætning ingenlunde kan drages i Tvivl, skjønt der ikke til Hjemmel derfor kan paavises et positivt Lovbud. Det var den gjældende Retstilstand i det Hele, om hvilken jeg paastod, at den indeholdt en Hjemmel for Administrationen til Udvisning.

Nellemann: Jeg vil blot tillade mig et Par Bemærkninger angaaende det sidste Punkt, fordi jeg ikke ønsker, at vi skulle forlade det, uden at jeg har havt Leilighed til at sige, hvorledes jeg tror, at Sammenhængen er med denne Sag, saa meget mere, som jeg ikke paa nogen Maade kunde ønske, at der hos Thingets Medlemmer skulde eksistere en feil Forestilling om, hvad det er, vi gjøre ved at vedtage § 13. Den nuværende Retstilstand med Hensyn til det Spørgsmaal, som her foreligger, tror jeg ganske sikkert maa siges at være den, at der ikke eksisterer nogen Lovbestemmelse, som hjemler en Ret til at udvise, men det har heller ikke været anset for nødvendigt, idet den nuværende Retsofattelse er den, at det følger af sig selv, at en Udlandig ikke kan siges at have nogen Ret til at være heri Landet, saaledes at altsaa, saa længe en Person er Udlandig, og saa længe han ikke er gaaet over til at blive dansk Underfaat, saa længe har man Lov til at udvise ham. Dette, tror jeg, er en Sætning, som bestandig har været hævdet fra Administrationens Side og særlig i sin Tid fra det danske Rancellis Side, og det forekommer mig ogsaa, at

Sætningen i og for sig er rigtig, fordi jeg i Modspætning til, hvad det ærede Medlem (Sørensen) udtalte, fremdeles maa mene, at der gjælder her og andre Steder som fast antagen Grundspætning, at, medens Landets egne Borgere selvfølgelig have Ret til at være her i Landet og ikke kunne udvise, saa er det Samme ikke Tilfældet med Udlandinge; de kunne ikke siges at have en ubetinget Ret til at være her i Landet. Jeg vil imidlertid tillade mig at gjøre opmærksom paa Noget, som jeg ikke vil have, at Nogen her i Thinget skal svare i Bidsfarelse om, og det er det, at vi ved § 13 udvide Afgangen til at udvise, hvilket jeg isvrigt anser for usælskligt. § 13 vil nemlig, naar den vedtages, medføre, at man kan udvise Personer, som efter de hidtil gjældende Grundspætninger maatte siges at være gaaede over til at blive danske Underfaatter; man vil kunne udvise Personer, skjøndt de have taget fast Ophold her og været her i længere Tid. Det er kun ved Indfødsrets Erhvervelse, at de blive sikrede derimod. Det er blot dette, jeg vil fremhæve, at det ikke bør fordølges, at Loven vil medføre denne Forskjel i den bestaaende Retstilstand; men jeg tror — som tidligere udtalt — at det er rigtigt, at den nye Regel indføres.

Ordføreren (Orenbøll): Forfaavidt som den ærede Minister kom tilbage til de forskjellige Bestemmelser i §§ 6, 7 og 8 om Anmeldelsespligten o. s. v., vil jeg ikke forfølge dette Spørgsmaal videre, da der i Grunden ikke er nogen Meningsforskjel, og da den ærede Minister ikke har modsat sig Udvalgets Forslag. Jeg begjærede kun Ordet for at udtale mig med Hensyn til et enkelt Punkt i den ærede Ministers Foredrag. Den ærede Minister erkjendte, at, naar jeg tidligere havde sagt, at der hørte i selve Forslaget eller i Endringsforslagene fra Udvalgets Side forelaa noget som helst Nytt eller Skærpende, saa var det rigtig, dette, at vi ikke paa noget Punkt ere gaaede udenfor den allerede nugjældende Lovgivning. Det er det, som jeg ønsker at slaa fast, der kan maatte blive Brug derfor paa et senere Stadium, og det var mig kjært at høre, at den ærede Minister var enig med mig deri. Men den ærede Minister tilspøede, at der dog paa en Maade var sket en Skærpende, vel ikke i de særlige Bestemmelser, men med Hensyn til de Personer, som Loven kom til at angaa. Jeg skal i denne Henseende just ikke direkte modsige den ærede Minister, men Sagen er den, at Udtrykkene baade det ene og det andet Sted ere temmelig tvivlsomme; jeg tror egentlig, at de saa omtrent ville falde sammen. Det beder udtrykkelig, siges i Forordningen af 10de December 1828 § 14, at enhver Person, som kommer herind i Landet for at søge Arbejde, Fortjeneste etc., gaar ind under Bestemmelsen, naar der kan være Spørgsmaal om, at han kan falde Landet til Byrde, og naar der